

“ไผ่” วางเป้าหมายชัด
นักโปรแกรมเมอร์ - กู้ชีพ

ยิ่งยง คำฝอย (ไผ่)
เยาวชน ต.หนองสนิท จ.สุรินทร์

ยิ่งยง คำฝอย (ไม่) อายุ 17 ปี เยาวชนแกนนำจากตำบลหนองสนธิ อ.สนม จ.สุรินทร์ มีโอกาสได้มาพูดคุยเพื่อเล่าเรื่องราวของตนเองให้ผู้อื่นได้ฟังกัน เจ้าตัวเริ่มเล่าว่าตอนนี้ทำงานอบรมกฐีพ ที่ตำบลหนองสนธิ และเรียนอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ที่ กศน.จอมพระ ควบคู่กันไปด้วย ซึ่งเจ้าตัวบอกว่าจะจบปีหน้า แต่ยังไม่ได้วางแผนว่าจะต่อระดับมหาวิทยาลัยหรือไม่ เจ้าตัวเล่าว่าเหตุผลที่ออกมาเรียนนอกระบบ เกิดจากการวางแผนกับครอบครัวตั้งแต่เรียนในระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 แล้ว **“ที่มาเรียน กศน.พ่อแม่ก็สนับสนุน พ่อแม่ก็เข้าใจ ผมตั้งใจไว้ตั้งแต่ประถมแล้ว ผมคุยกันกับแม่ตั้งแต่ประถมว่าถ้าจบ ม.3 ผมขออนุญาตเรียน กศน.นะครับ เพราะถ้าเราเรียนแต่ในห้องเรียน เราจบมาไม่มีใบปริญญา มันก็มีโอกาสตกงานอยู่ดี ถ้าเราทำงานอะไรไม่เป็น แต่ถ้าเรียน กศน.ก็ได้ทั้งใบปริญญา และทำงานเลี้ยงอาชีพได้ด้วยครับ พ่อแม่ก็เข้าใจ เขาก็คิดเหมือนผมเหมือนกัน”**

“การเรียน กศน.ทำให้เรามีเวลาออกมาเรียนรู้ภายนอกมากขึ้น นอกเหนือจากการเรียนในห้องเรียน ถ้าเราเรียนในห้องเรียน เราจะได้เรียนแต่หลักวิชาการ แต่ถ้าเราออกมาเรียน กศน.ก็จะมีวิชาชีพเยอะแยะเลยครับ ผมได้เรียนเรื่องการปลูกผักเลี้ยงสัตว์ ขายได้ ทำเป็นอาชีพได้ สามารถซ่อมรถได้ ทักษะที่ผมมีจากการเรียน กศน.ก็มีเรื่องการปลูกผัก การเลี้ยงปลา ซ่อมรถ และ

มีเรื่องของคอมพิวเตอร์ด้วยเพราะไปอบรมมาบ้าง”

เจ้าตัวเล่าให้ฟังอย่างภาคภูมิใจ

สำหรับการมาร่วมค่ายในครั้งนี้ **พีสมเกียรติ สาระ** หัวหน้าสำนักงานปลัด ได้ชักชวนมา โดย ชวนเข้าร่วม ค่ายสร้างเครือข่ายและพัฒนาศักยภาพแกนนำเยาวชนสู่สำนักพลเมืองรุ่นใหม่สร้างสรรค์ชุมชน” ครั้งที่ 1 เมื่อวันที่ 19-30 เมษายน 2561 ที่จังหวัดบุรีรัมย์ และเวทีการอบรมเชิงปฏิบัติการ TOT สร้างแรงบันดาลใจเพื่อยกระดับสมรรถนะของเยาวชนและพี่เลี้ยง จังหวัดสุรินทร์ ระหว่างวันที่ 27 - 29 กรกฎาคม 2562 ที่ผ่านมา ทำให้มีบทบาทเป็นแกนนำเยาวชนประจำตำบลหนองสนธิ รับผิดชอบโครงการ **“รณรงค์การสวมใส่หมวกกันน็อคและลดอุบัติเหตุทางถนน”** ภายใต้ **“โครงการการพัฒนา ระบบและกลไกการสนับสนุนกระบวนการพัฒนาเด็กและเยาวชนและ ชุมชน ตำบลหนองสนธิ อำเภอจอมพระ จังหวัดสุรินทร์”** ซึ่งขณะนี้อยู่ในระหว่างการเก็บข้อมูล โดยทำงานร่วมกับโรงเรียนหนองสนนิพวิทยาดด้วย **“กำลังเก็บข้อมูลว่าในโรงเรียนมีผู้สวมใส่หมวกกันน็อคเป็นจำนวนกี่เปอร์เซ็นต์ เพื่อดำเนินการในขั้นต่อไปครับ”** ยิ่งยงขยายความ ระหว่างทำโครงการ ทางอบต.หนองสนนิพได้ส่งมาเข้าร่วมค่ายพัฒนาศักยภาพและสร้างเครือข่ายเยาวชน ทั้งในและนอกระบบการศึกษา 25 อบต. จังหวัดสุรินทร์ (ภายใต้การ

ดำเนินโครงการพัฒนาเยาวชนในชุมชนท้องถิ่น 4 ภาค) สนับสนุนโดยกรมส่งเสริมการปกครองท้องถิ่น , กสศ. , สถาบันยุวโพธิชน , สกสว. , ธนาคารไทยพาณิชย์ จำกัด(มหาชน) และมูลนิธิสยามกัมมาจล เมื่อวันที่ 1- 21 ตุลาคม 2562 ณ หน่วยอนุรักษ์และจัดการต้นน้ำห้วยสามสบ ต.ศรีสะเกษ อ.นาน้อย จ.น่าน ซึ่งเสร็จสิ้นไปเรียบร้อยแล้ว เจ้าตัวได้มาเล่าถึงประสบการณ์ในค่ายให้ฟังกันต่อว่า...

การเข้าร่วมกิจกรรมครั้งนี้ พี่สมเกียรติ สาระ ชวนมาตั้งแต่ค่ายแรกที่บุรีรัมย์ ผมรู้สึกว่าได้เรียนรู้อะไรมากมาย และตั้งใจ ก็เลยมาร่วมค่าย “**สิ่งที่ได้เรียนรู้** คือการที่ได้ทำงานร่วมกับผู้อื่น เช่น การเข้ากับผู้อื่น การจัดการวางแผน การทำงานเป็นทีม การควบคุมอารมณ์ ถ้าเราไม่ควบคุมอารมณ์ก็จะเกิดความวุ่นวายมากมาย ทำให้ได้พัฒนาตัวเองขึ้นอีกเยอะ **กล้าพูดกล้าหยิบไม้ค้ำ** ก่อนเข้าอบรมครั้งนี้ ผมเป็นคนเงิบๆ เก็บตัวอยู่บ้านไม่ค่อยออกไปยุ่งกับคนอื่น แต่พอมากิจกรรมก็ได้คุยกับเพื่อนมากมาย กล้าเปิดใจ กล้ารับสิ่งต่างๆ มากขึ้น **สิ่งที่เราเปลี่ยนไปอย่างชัดเจนคือการเข้ากับผู้อื่น** เพราะเมื่อก่อนผมเป็นคนที่ไม่ยุ่งกับคนอื่นเลยครับ ถ้าไม่มีใครมาชวนคุยก็ไม่ได้คุยกันเลยครับ แต่ว่านี่เราก็อารมณ์ดี ชวนเพื่อนคุยมากขึ้น มันทำให้เรามีเพื่อนเยอะมากขึ้น **มีสัมพันธ์ภาพไมตรีมากขึ้น มีประโยชน์ในการ**

ทำงาน ถ้าเขาเห็นเราเป็นคนเงิบๆ เขาก็จะไม่กล้ามายุ่งกับเรา แต่ถ้าเราพูดบ้าง เขาก็จะเห็นว่าเราเข้ากับคนอื่นได้”

และสิ่งที่เจ้าตัวบอกว่าชอบในค่ายนี้คือ.. “ผมชอบการทำกิจกรรมร่วมกับเพื่อนครับ มีความสุข และได้เรียนรู้กับเพื่อนในมุมมองต่างๆ ของเพื่อนแต่ละคน เราก็มักจะได้เห็นมุมมองใหม่ๆ มากขึ้น ที่เราคิดเองคิดไม่ได้ **ถ้าเราคิดคนเดียวจะมีแค่มุมมองเดียว แต่ถ้าคิดกับเพื่อนก็จะมีมุมมองอื่นๆ อีก สามารถเอามารวมเป็นงานเดียวกันได้ มีการพัฒนามากขึ้น** อย่างเช่นกิจกรรมการเล่นตีบอล ถ้าให้ผมคิดคนเดียวก็จะมีมุมมองเดียว มีแต่แผนเดิมๆ แต่ถ้าลองให้เพื่อนขึ้นมาเป็นผู้นำบ้าง มาคิดร่วมกัน ก็จะมีวิธีแก้ปัญหาอีกเยอะเลยครับ ก็สามารถแก้ปัญหาได้ ถ้าเราแก้ปัญหาคนเดียว แน่ใจว่ายากอยู่แล้ว และจะท้อ แต่ถ้ามีเพื่อนช่วยคิดช่วยแก้ปัญหาพร้อมกันก็จะแก้ปัญหาได้ จะไม่มีปัญหาเลย”

“อีกสิ่งหนึ่งคือผมกล้าคิดกล้าแสดงออกมากขึ้น อย่างเช่น การไปพูดไมค์กลางที่สาธารณะ จะมีไม่ก็คนที่จะมีโอกาสไปพูดอยู่กลางตลาดแล้วมีคนอื่นมานั่งฟังเราเป็นร้อยคน รู้สึกตื่นเต้นดี และมีความสุขที่เขาให้ความสนใจเรา มันทำให้เรากล้าหาญมากขึ้น ที่ผมไปค่ายครั้งแรกพูดไม่ออกสักคำ แต่มาค่ายนี้กล้าพูดมากขึ้น เพราะพูดไมค์เยอะขึ้น การที่เราเป็นคนกล้าพูดเป็นการก้าวข้ามความกลัวของตัวเอง ถ้าอนาคตเราไม่กล้า

ทำอะไร เราจะย้อนคิดกลับไปว่าที่เราพูดกลางตลาด เราทำอะไรเรา จึงก้าวผ่านความกลัวตัวเองได้ครับ”

“สิ่งที่ชอบคือการร่วมกันทำงานกับเพื่อน การทำงานคนเดียวมันทำงานได้ยาก แต่การทำงานเป็นทีมจะมีทีมมาช่วยเหลือจะทำงานได้ง่ายขึ้น การทำงานเป็นทีมของผม ส่วนมากผมจะเป็นคนวางแผน แล้วช่วยแบ่งงานเพื่อนเป็นส่วน ๆ ให้เพื่อน ๆ ช่วยทำ และเมื่อก่อนเป็นคนที่ไม่ค่อยวางแผน ทำงานก็คือทำไปเลย แต่พอมาเข้ากิจกรรมแบบนี้ก็มีความคิดมากขึ้น มีระบบระเบียบในการทำงานเป็นขั้นเป็นตอนมากขึ้น”

นอกจาก ยังมีสิ่งที่ไม่ชอบในค่ายนี้ เป็นสิ่งที่ไม่อยากเสนอให้เพื่อน ๆ ได้ร่วมกันเรียนรู้ในครั้งต่อ ๆ ไป ให้ดีมากขึ้น เช่น... “การที่เพื่อนบางคน ไม่ให้ความร่วมมือในการทำกิจกรรม เพราะการที่ไม่มาทำกิจกรรม นอกจากทำให้กิจกรรมล่าช้าแล้วยังทำให้เลิกช้า ปล่อยช้า แล้วเขาก็ไม่ได้เรียนรู้ ถ้าให้ผมช่วย ผมก็จะบอกเขา ให้เหตุผลเขาว่าทำไมควรมาร่วมกิจกรรม อีกสิ่งที่ไม่ชอบคือการที่ไม่มีวันหยุด ทำให้เหนื่อย ทำให้ป่วยได้ง่าย ถ้าขอได้จะขอวันหยุดอาทิตย์ละ 1 วัน มีเวลาซักผ้า ก็น่าจะทำให้การเรียนรู้ดีขึ้น มีเวลาพักผ่อนเตรียมร่างกาย ได้ทำภารกิจส่วนตัว อย่างที่ 3 **ที่ไม่ชอบคือการดิ้นรนจนเกินไป** คืออย่างเช่นการทำกิจกรรม บางคนก็เล่นอย่างเดียว เขาไม่

ค่อยร่วมมือ มันทำให้รู้สึกเหนื่อย เบื่อหน่าย ก็อยากบอกให้เขาตั้งใจทำมากกว่านี้ ให้เขาให้ความร่วมมือกับกิจกรรม ลดเสียงลงบ้างเวลาคุยกัน ก็อยู่ที่เพื่อนด้วย ถ้าเขาไม่ยอมเปลี่ยนเราก็ทำอะไรไม่ได้”

สำหรับกิจกรรมในค่ายนี้ มีหลากหลาย แต่ที่ “ไม่” บอกว่าชอบยกตัวอย่างมา 3 กิจกรรม “กิจกรรมแรก คือ**กิจกรรมช่างท่องโลก** เหตุผลเพราะทำให้เราได้ทำงานเป็นทีมมากขึ้น ถ้าเพื่อนข้างหน้าไม่บอกเราว่าข้างหน้ามีอะไร เราก็จะตกหลุม เตะต้นไม้ หัวชนต้นไม้ อะไรแบบนี้ ก็**สามารถนำไปใช้กับตัวเองได้ครับคือการที่มีเพื่อนคอยบอกในสิ่งที่เราไม่รู้** อีกกิจกรรมที่ชอบคือ**กิจกรรมตีบอล** หลายคนอาจมองว่าไม่มีประโยชน์ ไร้สาระ แต่ผมว่า**ทำให้ได้ฝึกการทำงานเป็นทีม การวางแผน การจัดการคนว่าจัดการอย่างไร คนจะตีลูกบอลทั้ง 2 ครั้งได้ครบ หากนำไปใช้กับงานตัวเอง ก็คือการวางแผนว่าทำอะไรถึงจะแก้ปัญหานั้นได้** เช่น เพื่อนบางคนตีไม่เก่งแล้วเอาคนตีเก่งไปช่วยประคองเพื่อน กิจกรรมที่ 3 ที่ผมชอบคือ**กิจกรรมเดินตะปู** ถ้าเราไม่สามัคคีกัน ไม่ร่วมมือกัน ถ้าเราดิ้นรนจนเกินไปก็จะทำให้เกิดการบาดเจ็บได้ จะล้ม บาดเจ็บได้ เอาไปปรับใช้คือเราต้องมีสมาธิ ถ้าเราไม่มีสมาธิเราก็จะเหยียบตะปู ในการทำงานจริง

คือ ถ้าเราไม่มีสมาธิ ปัญหาก็จะเกิดเยอะเยอะเลย เช่น การคุยกัน ถ้าเราไม่มีสมาธิ เราจะคุยกันไม่รู้เรื่อง”

มีกิจกรรมที่ชอบแล้ว ก็มีกิจกรรมที่ไม่ชอบด้วย “ไผ่” บอกว่าอย่างแรกคือ**กิจกรรมตาข่ายไฟฟ้า** “เพราะการทำงานคือถ้าเราไม่คิดดี ๆ ก็จะไม่สามารถทำได้เลย เพราะว่าอะไรที่ยากมากที่คนแต่ละคนจะต้องผ่านช่องเล็ก ๆ ไป เป็นกิจกรรมที่ยากเกินไป ไม่สามารถทำได้ ก็เลยรู้สึกท้อเหนื่อย ท้อ แต่เราก็ผ่านมาได้ครับ พี่เลี้ยงเขาอะลุ่มอล่วยอยู่ ในความเป็นจริงอาจจะไม่ได้เลย อีกกิจกรรมคือ**กิจกรรมนิเวศภาวนา** ไม่ชอบเพราะมันลำบากในการนอน คือ ถ้าเรานอนในกมลจะเป็นกลม ๆ เล็ก ๆ คือคนขย่าวจะนอนลำบาก ที่นี้ยุ่งก็กัด ก็รู้สึกว่ลำบาก และการอดอาหารด้วย ตอนที่ไปนิเวศภาวนา ผมไม่ได้คิดอะไรมาก ขึ้นไปแล้วก็แผ่เมตตา ขออนุญาตเจ้าที่เจ้าทางเสร็จแล้วผมก็นอนเลยครับ ใจก็อยากไปรวมกับเพื่อน แต่สมองสั่งการว่าอย่าไปดีกว่า มีด อันตรายด้วย ถ้าไปหาเพื่อนก็ทำให้เราไม่ได้ฝึกอะไรมากขึ้นด้วย คือเราก็อยากฝึกด้วย ใจหนึ่งก็อยากไปครับ เพื่อนก็เรียกเสียงดังด้วย ค็นั่นก็มีบางจังหวะที่อากาศหนาว กลัวตัวเองเป็นไข้ ทำตัวเองให้อุ่นที่สุด ความกลัวที่มีก็กลัวงู เพราะที่ผมไปนอนเป็นป่าไผ่ ก็กลัวงูอยู่ในรูแถวๆ นั้น ผมสะดุ้งตื่นตี 3 วันนั้นเป็นวันพระจันทร์เต็มดวงพอดี สว่าง ก็ทำให้ระแวงมากขึ้น ผมเห็นพระจันทร์

เห็นต้นไม้บัง ก็เห็นเป็นเงา สำหรับผมกิจกรรมนี้ก็ขึ้นไปได้ แต่ให้เลือกได้ก็ไม่อยากนอนในกมลเพราะนอนลำบาก ตื่นมาแล้วปวดหลัง เรื่องให้ไปนอนในป่านอนได้ แต่ขอที่นอนใหม่ อาจจะเป็นมุ้งหรือเป็นเต็นท์ ผมไม่ได้กลัวการขึ้นไปอยู่คนเดียว ก็มีบางครั้งที่สมองเราจินตนาการไปถึงหนังสือที่เราเคยดู แวมมาผมก็พยายามคิดถึงเรื่องสนุก เรื่องอื่นๆ แทน ให้มันเข้าไปแทนเรื่องที่เรากลัว เช่น การเล่นเกมกีฬา ส่วนกิจกรรมที่เหลือผมก็ชอบหมดครับ ไม่มีอะไรที่ไม่ชอบอีก”

สำหรับในอนาคตเจ้าตัวบอกว่าความฝันคืออยากทำงานด้านคอมพิวเตอร์ “ในอนาคตผมคืออยากทำงานคอมพิวเตอร์ การลงโปรแกรมอะไรแบบนี้ ครูส่งไปอบรมเรื่องคอมพิวเตอร์ ผมตัดต่อวิดีโอได้ ทำคลิปได้ และเรื่องโปรแกรมก็ได้ อยู่ โปรแกรมที่ได้คือโปรแกรมทั่วไป ผมตัดต่อคลิปวิดีโอให้ อบต.หนองสนธิ เวลาไปนำเสนองานนิทรรศการ และทำช่องยูทูปกับเพื่อน ชื่อช่อง “กัชสตูดิโอ” ทำเพลงกับเพื่อน ชื่อเพลง “คำคมนักตะกร้อ” ทำเพลงนี้เพราะผม เป็นคนชอบกีฬาตะกร้อ และเล่นตะกร้อด้วยครับ สื่อที่ได้รับความนิยมจะเป็นช่องกัชสตูดิโอ ผมทำร่วมกันกับเพื่อนกลุ่มหนึ่งประมาณ 5 – 6 คน คลิปที่ทำคือกิจกรรมเยาวชนจิตอาสา อบต.หนองสนธิ ทำกิจกรรมร่วมกัน พวกผมจะถ่ายคลิปและตัดต่อ ได้รับคำชมจากพี่ ๆ ใน อบต. มี

คนชมบนยูทูปเยอะด้วยครับ วิธีการทำคลิปของผมจะเน้นการเปิดคลิปแล้วพูดเรื่องกิจกรรมที่เราทำ และระหว่างทำกิจกรรมก็จะมีการปล่อยมุขเรียกเสียงหัวเราะเพื่อความสนุก ไม่น่าเบื่อ จะมีพิธีกร มีการหยอกล้อเพื่อนในกิจกรรมคุยกัน แนะนำไปเรื่อยๆ ผมจะมีหน้าที่ตบมุกให้เพื่อน ถ่ายวิดีโอเองบ้าง ส่วนเพื่อนผมเป็นพิธีกร”

ถึงแม้จะมีความรู้เรื่องคอมพิวเตอร์ แต่เมื่อต้องไปทำงาน “ไผ่” ยังต้องการการเรียนรู้เสริมด้านคอมพิวเตอร์เพิ่มอยู่ “ผมอยากเรียนคอมพิวเตอร์เพิ่ม เพราะมีบางเรื่องที่ผมยังไม่เข้าใจ อยากเสริมเรื่อง พ.ร.บ.คอมพิวเตอร์ เพราะบางที่เราทำงานเราอาจจะทำผิด พ.ร.บ.ได้ ส่วนเรื่องทักษะที่อยากฝึกคือการตัดต่อวิดีโอให้เก่งขึ้น มีเทคนิคมากขึ้น ก็น่าสนใจ และการลงโปรแกรมอย่างไรให้ใช้ได้ดี ให้ใช้ได้เสถียรมากขึ้น ก็คิดว่าจะเป็นอาชีพในอนาคตได้ครับ”

นอกจากคอมพิวเตอร์ที่มีความชำนาญ ถึงขนาดวางไว้เป็นอาชีพในอนาคต “ไผ่” ยังมีอาชีพที่สองที่อยากทำควบคู่กันไปคือกู้ชีพ “ตอนนี้ผมมีความฝันอีกอันหนึ่งคือกู้ชีพ ทำควบคู่กันไปได้นะครับ เพราะกู้ชีพเป็นหน่วยประจำการ รู้สึกว่ากู้ชีพมันเป็นเรื่องที่เท่ดีและได้ช่วยเหลือผู้อื่นครับ ตอนนี้ก็ไปอบรมกู้ชีพและสอบผ่านเรียบร้อยแล้ว เหลือแค่เก็บเคสก็จะ

ได้ใบประกาศนียบัตรมาสมัครงานเป็นกู้ชีพประจำการที่หน่วยได้เลย

ครับ การสอบกู้ชีพไม่เชิงยากไม่เชิงง่าย อยู่ระหว่างกลาง เราต้องใช้ความจำ อัตราการเต้นของหัวใจ อุณหภูมิร่างกาย เรื่องการประเมินสถานการณ์ การปฐมหัวใจ ถ้าจำได้ก็สอบได้ สอบปฏิบัติการก็มีเรื่องการปฐมหัวใจ การถอดหมวกกันน็อคเมื่อได้รับอุบัติเหตุบนพลิกคว่า และเรื่องการช่วยผู้ป่วยออกจากสถานที่ที่อันตราย เช่น ไฟไหม้ และช่วยผู้ป่วยออกจากรถกระบะที่เกิดอุบัติเหตุ พลิกคว่าว่าจะทำอย่างไรกับกระดุกข้อต่อตรงคอจึงจะไม่หัก เป็นความรู้ที่เป็นประโยชน์ แม้เราไม่ได้ทำงานกู้ชีพก็เอามาช่วยเหลือคนรอบข้างได้ หากเขาเกิดอุบัติเหตุ ผมตั้งใจว่ากลับไปจะไปเก็บเคสให้ผ่านแล้วไปทำงานต่อ เหลืออีก 10 เคสครับ เคสหนึ่งอย่าง เช่น ถ้าเกิดอุบัติเหตุ เราไปที่เกิดเหตุ ช่วยเหลือผู้ป่วยเบื้องต้นและส่งโรงพยาบาล เขียนใบเอกซเรย์ให้เขาเซ็นต์เสร็จแล้วก็ถือเป็น 1 เคสแล้วครับ ก็จะมีพวกบุรุษพยาบาลที่กู้ชีพของเรา เป็นพี่ ๆ ที่คอยดูแลเรา ที่บ้านผมเองก็สนับสนุนครับ ที่บ้านบอกว่าถ้าอยากทำอะไรทำให้สำเร็จไม่ต้องไปคิดมาก”

“ไผ่” บอกอีกว่าการใช้ชีวิตของตนเอง มีพีสมเกียรติเป็นคนหนุนทุกอย่าง “การใช้ชีวิตของผม ก็จะมีพีสมเกียรติเป็นคนหนุน พาไปทำกิจกรรมหารายได้ ปลุกต้นอ่อนทานตะวันขาย ปลุกผักขาย ตอนนี้ก็มีโครงการเลี้ยงไก่

ใช่ เอาไข่ไปขายได้ ถ้าไม่มีโครงการพวกนี้ ผมก็คงไม่ถึงขั้นสูบบุหรี่กินเหล้า แต่
อยู่บ้านเฉยๆ ไม่มีอะไรทำ เป็นคนว่างงาน ไม่รู้อนาคตตัวเองจะไปทางไหน...

**ความภาคภูมิใจของผมคือไม่เที่ยวกลางคืน ไม่สูบบุหรี่ ไม่กิน
เหล้า ไม่ติดยา** ผมตั้งใจตั้งแต่เด็กว่าจะไม่กินเหล้าไม่สูบบุหรี่ พ่อผมก็ตาย
เพราะมะเร็ง พี่ผมก็สูบบุหรี่ กินเหล้า แล้วไปมีเรื่อง ผมก็รู้สึกว่าเป็นสิ่งที่มี
ปัญหาเราก็ไม่ทำตาม เราเห็นตัวอย่างแล้วคิดได้เอง แม่ก็บอกผมว่าอย่างน้อย
ก็ไม่ยุ่งเกี่ยวกับยาเสพติด แม่ก็ภูมิใจแล้ว ไม่ไปแว่นรถอะไรแบบนี้”

สุดท้ายสำหรับ **“ความรู้ ทักษะ”** ที่ได้เพิ่มขึ้นจากค่ายนี้ เจ้าตัวบอกว่า
คือการวางแผนสามารถนำไปใช้ได้กับทุกอย่าง.. “คือการไปทำงานประกอบ
อาชีพ ทุกอย่างที่เราทำต้องมีการวางแผน ก็ทำให้เรามีระบบระเบียบในการ
ทำงานมากขึ้น **ถ้าเรามีขั้นตอนการทำงานก็มีโอกาสสำเร็จมากกว่าการ
ทำงานแบบไม่มีแผนในหัว** ส่วนนิสัยที่เปลี่ยนไปหลังค่าย ผมคิดว่าผม
อาจจะเป็นคน que คิดก่อนทำมากขึ้น เพราะแต่ก่อนก็มีบางครั้งที่เผลอทำโดยไม่
คิด” เจ้าตัวกล่าวทิ้งท้าย

###